

MARCEL BURIĆ

*Odsjek za arheologiju
Filozofski fakultet u Zagrebu
Ivana Lučića 3
HR – 10.000 ZAGREB
mburic@ffzg.hr*

CRTICE O POVIJESTI ARHEOLOŠKOG ISTRAŽIVANJA GRADCA U BAPSKOJ I NJEGOVIH ISTRAŽIVAČA

**UDK 902.2/3 (497.5)
Stručni rad**

Rad donosi pregled povijesti istraživanja Gradca u Bapskoj, od najranijih dana površinskog, amaterskog prikupljanja materijala, do početka najnovijeg zaštitnog istraživanja započeto 2006. godine. Naglašen je doprinos muzejskih povjerenika, Mate Epnera i Mate Vohalskog, tamošnjih školskih učitelja, kako u prikupljanju prvih nalaza i informacija o nalazištu, tako i njihovoj intenzivnoj korespondenciji s upravom tadašnjeg Narodnog muzeja u Zagrebu. Osim njih, tekst donosi pregled Schmidtovih i Dimitrijevićevih istraživanja, njihove tadašnje interpretacije lokaliteta i nalaza te velik značaj Gradca za važnost proučavanja kasnog neolitika istočne Hrvatske.

Ključne riječi: Gradac, kasni neolitik, Schmidt R.R., Miložčić V., Dimitrijević S., sopotska kultura, vinčanska kultura.

Key words: Gradac, Late Neolithic, Schmidt R.R., Miložčić V., Dimitrijević S., Sopot Culture, Vinča Culture.

Saznanja o kasnom neolitiku južnog dijela panonskog bazena i jugoistočne Europe kao značajnom segmentu prapovijesti kontinuirano rastu intenziviranjem istraživanja tog područja u posljednje vrijeme. Gradac u Bapskoj, kao sastavni dio tog kasnoneolitičkog horizonta počinjemo sagledavati u svjetlu novih saznanja, stoga smatramo potrebnim, prije novih interpretacija, obraditi povijest arheologije toga lokaliteta.

Neolitičko naselje Gradac u Bapskoj jedan je od najranije poznatih lokaliteta u Hrvatskoj. Budući da su arheološki nalazi iz Hrvatske u 19. st. dolazili u zagrebački Narodni muzej¹, ta ustanova u svom Arhivu iz tih vremena čuva o njima mnoge zapise. Za Gradac je osobito važna korespondencija između Muzeja i muzejskih povjerenika iz perioda prije arheoloških istraživanja (od 1870-ih do 1911.) jer donosi niz zanimljivih okolnosti koje malo koji lokalitet u nas ima ovako dobro dokumentirane. Na tu bogatu dokumentaciju prve su mi skrenule pozornost Zdenka Dukat,² a po-

1 Današnji Arheološki muzej u Zagrebu.

2 Uz Nives Majnarić Pandžić bila je i sudionica Dimitrijevićevih istraživanja u Bapskoj 1964. godine.

sebno Dubravka Balen-Letunić, koja je dugi niz godina bila voditeljicom Pretpovijesnog odjela Muzeja,³ stoga joj ovom prigodom zahvaljujem na nesebičnoj pomoći i dragocjenim savjetima koje mi je tijekom više od deset godina naše suradnje pružila.

Temom Bapske u arhivu Arheološkog muzeja u Zagrebu bavili su se S. Dimitrijević i A. Bošnjaković, svaki iz svoje interesne sfere. Dok se prvi bavio arhivskim podacima o nalazima, drugi je proučavao tko je, kada i što sve radio u Bapskoj po pitanju tamošnjih arheoloških nalaza i tako zapisao mnoge detalje, danas dragocjene pri rekonstrukciji arheološko-istraživačkih aktivnosti na Gradcu.

Najstariji spomeni o amaterskom prikupljanju površinskih nalaza s lokaliteta dolaze od lokalnog školskog učitelja Mate Epnera.⁴ Iz onoga što se do sada dalo rekonstruirati, Epner je bio strastveni zaljubljenik u starine, stoga je zbog svojih aktivnosti u Muzeju evidentiran kao muzejski povjerenik. U prvom broju *Viestnika Narodnoga zemaljskoga muzeja u Zagrebu* (1870.) Epner još nije naveden kao redovni povjerenik niti je na popisu onih kasnije dodanih (RAČKI 1870: 24-25; LUETIĆ 2001: 216 i dalje), dok je u broju 1 *VHAD*-a iz 1879. god. naveden kao »vrijedan skupljač starina«. Upravo u to vrijeme Epner započinje dopisivanje s Muzejom, ali poduzima i amaterska iskopavanja koja nisu bila samo površinsko sakupljanje nalaza. Njegovo najstarije pismo u Arhivu datirano je 13. 06.1878. Prvu objavu o njegovoj aktivnosti nalazimo odmah po tome pismu, u spomenutom *VHAD*-u (1878): »*Isti Epner dao je kopati i ondje blizu Novaka, na mjestu zvanu Gradac, i tu je našao komad kamena, balti nalična, provrtnjenih kotura od pečenice, lončića, svjetiljaka itd.; te će sve to zem. muzeju na dar odpremiti*« (*VHAD* 1879: 26⁵). U istom broju navodi se da Epner kopa »ogromni humac Zvezdam«, južno od Lipovca, uz jedan prtok Spačve. Kad je rad s 26 radnika napredovao prema središtu humka »banuo je šumar koji ih je prekinuo u poslu«. Na intervenciju Muzeja Epneru je odobreno iskopavanje, međutim on se razbolio i nije nastavio posao (*VHAD* 1879: 26). Također, na istom se mjestu spominje da je Epneru dopušteno kopati »*na gradini Bezdan kotara Drenovačkog*« (LJUBIĆ 1879: 35). Dakle, Epnerova aktivnost nije se samo ograničavala na Bapsku, već i na okolna nalazišta u njegovu kraju. U *VHAD*-u br. 2 iz 1880. god. Epner je prvi puta naveden kao stalni korespondent za *Viestnik* (*VHAD* 1880: ii). U broju iz iste godine pismom navodi da se »*na poljani među Babskom⁶ i Šidom, nedaleko Tovarnika u Sriemu, diže se ogromni ali umjetno sastavljeni humac... oko 1500 četvornih hvati...*« (EPNER 1880: 25). Nešto malo dalje u tekstu *Viestnik* donosi opis iskopavanja kako ga je pisao sam Epner: »*Kopao sam, piše nam on, u jendeku 3 stope duboko do zdrave zemlje, i tu sam našao jednu posudu, dva lončića, veliki zub, silu rogova jelenskih i drugih živinskih no sasma izkvarenih. Zemlja gdje su se pomenute stvari nalazile jest sasvim plava, kano što se nalazi na dunavskih obala, i pijeskom pomješana. Dalje nisam kopao jer bi morao rušiti humac, na kojem bi i vinograd rušio.* (EPNER 1880: 25). Ne mogavši nastaviti radove na tom mjestu, Epner se seli na drugi položaj na Gradcu te nastavlja kopanje (»*na mjestu gdje staza sječe humac na dvoje*«): »*Kopao sam u obsegu 3 četvornasta hvata a u dubljini do 3,5 dok sam naimo do zdrave zemlje došao. Jedan hvat duboko našao sam izgoritu zemlju, koja je bila sa pljevom*

3 Osim Dubravki-Balen Letunić, zahvaljujem i Jacquelinu Balen na pomoći pri traženju arhivskih dokumenata o Bapskoj u muzejskom arhivu, te ravnateljcu Muzeja Anti Rendiću-Miočeviću na dozvoli za rad i publiciranje podataka iz Arhiva.

4 Mato Epner osoba je još uvijek prilično obavijena maglom. Ne spominje se ni u kakvim drugim spisima osim u Bošnjakovićevu tekstu i u navedena dva broja *VHAD*-a, odnosno arhivu AMZ-a. Škola u Bapskoj izgorjela je prije Domovinskog rata, a s njom i svi povijesni dokumenti o

njenim učiteljima. Nema ga u popisu župljana, no treba napomenuti da ti crkveni spisi nisu potpuni jer im nedostaju mnoge cjeline. Autor teksta upravo radi na traženju detalja o njegovu liku i djelu, stoga će Epner biti obrađen drugom prigodom.

5 Podaci se objavljuju u rubrici raznoraznih arheoloških novosti stoga nemaju autora.

6 Današnje selo Bapska nekada je bilo razdvojeno na dva manja sela: Babsku i Novak. Širenjem svakog od njih tijekom vremena spojeno je u jedno naselje Bapska.

napravljena i izgledala kano dno od naših seljačkih peći; i na tom izkapanju do dubljine od 3,5 hvata našao sam sve ostale zem. muzeju priposlane predmete. (...) Imam jošte primjetiti da je zapadna strana humca jedan hvat višja od istočne; te da na površini humca mnogo se nalazi črepovlja, opeka, različitog kamenja i kremenja.« (EPNER 1880: 25). Uredništvo nadalje spominje da su to »najstariji do danas na našoj zemlji otkriveni, pošto najstariji do sada našasti, potiču najviše iz neolitičkog doba. Preporučamo toplo g. Epneru, neka pobira sve, što bi se, bilo ma kako, pomolilo na površini onoga humca (...) (VHAD 1880: 26). Originalno pismo iz kojega je ovaj tekst prepisan u VHAD donosi još i najraniju poznatu skicu Gradca, po kojoj se i danas bez problema može stići do nalazišta (sl. 1. i sl. 1a). Epner, stoga, ne sakuplja samo površinske nalaze, već sam poduzima kopanje barem na dva mjesta na Gradcu, sudeći prema opisu i dubinama, vjerojatno negdje kod baze lokaliteta. O

123.
29/11

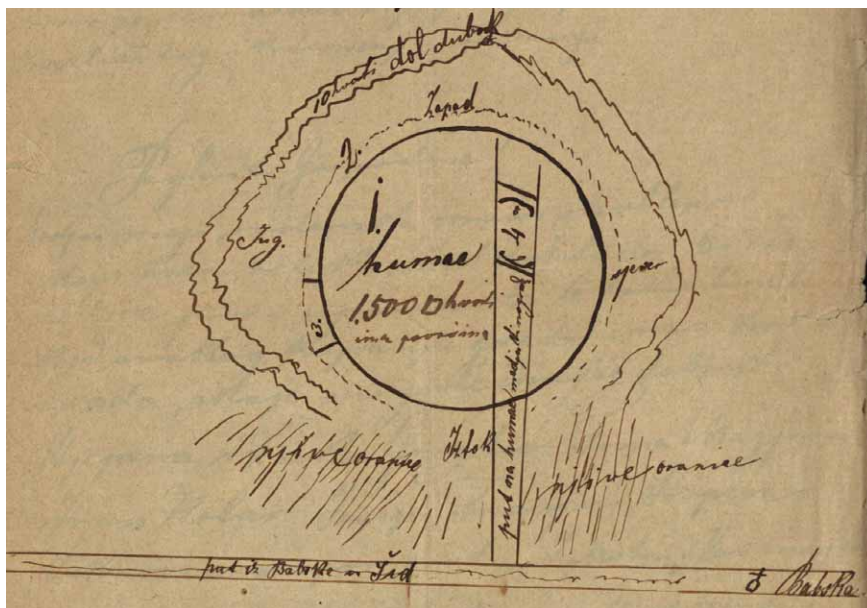
Glavnom rasvjeteljenom
arheol. odjelu narodnog muzeja
u Zagrebu

U privitku pod 1. podnasloju se
sl. tom rasvjeteljenom objeđene isprave:

- 1.) Ispitivanja na K 57.60 sa 6 radnika, ko-
ji su 6 dana kopali na Babicevoj rijeci na
Graču u Bapskoj.
- 2.) Ispitivanja na K 20 sa 4 dana nadzora
potpunoj izvješćima nad radnicima
pripremom iskopavanja starija na Graču u
Bapskoj.
- 3.) Ispitivanja na 40 fil. sa kopljima
2 sandučića za otpremu starija iskopanih
na Graču u Bapskoj.
- 4.) Stavot buda, Gradac u Bapskoj
sa svima parcelama na njemu.

Prema odredbi gof. D. Hoffmiller je
sam prednio daljnje kopanje na Graču
dne 13., 14., 20. i 21. o. m. j.; dokim je Babice
sam kopao sa radnicima tri dana tako, da
je na tom muzeju kopano 6 dana, a Ba-
bice je o svom trošku kopao 3 dana.
Otkrila se nije ništa novo, nego muzeja
kopanja same veličine i utera za ribarske
muzeje. U pravcu ovog izvješća potice ili ovog
osaka na Babicevoj rijeci naselo se je vedom
na izvješću zemlje te smo u dubljini dugog

Sl. 1 – Fig. 1

Sl. 1a – Fig. 1a

intenzitetu njegovih radova svjedoči *Zapisnik odborske sjednice hrvat. arheološkoga društva od 29. siječnja 1879. pod predsjedništvom presv. g. Iv. Kukuljevića* na kojoj se odlučilo Epneru poslati svotu od stotinu forinti za pomoć njegovim akcijama (LJUBIĆ 1880: 64). Iz Arhiva AMZ-a vidljivo je da je lokalno stanovništvo povremeno nudilo nalaze s Gradca na otkup, pored poklona koje je Epner kao povjerenik redovito slao. Tako se na rubovima pisma sa specifikacijom ponuđenog materijala i pripadajućim cijenama (pismo Alfred Wollner, 22.02.1902., Bapska, Arhiv AMZ-a) vidi Brunšmidova bilješka br. 52 od 28.02.1902. o tome kako Wollner, lugar u Novaku Muzeju nudi »jednu lubanju i neke neolitičke predmete, te jedan željezni ključ sa drugoga mjesta« za cijenu »od 3 K«⁷ (Bapska, Arhiv AMZ-a). Nadalje, iz pisma s Brunšmidovim rednim brojem 127 od 14.05. 1902. potpisanog od Matije Došena, vidljivo je da je u to vrijeme postojala već dogovorena »tarifa« za određenu kategoriju nalaza s Gradca: »Pošto sam preuzeo od nadničara koji su rigolovali na Gradcu vinograd Gašpara Adamčića sve iskopane stvari, to ih današnjom poštom šaljem slavnom naslovu s molbom da za iste doznačiti izvolite prema vrijednosti stvari...« (Bapska, Arhiv AMZ-a).

Dok se tako muzejska riznica punila otkupima od žitelja i poklonima povjerenika, zahvaljujući znamenitom Ljubićevom popisu muzejskog inventara, Gradac (17 nalaza) postaje poznat široj stručnoj javnosti (LJUBIĆ 1889: 30 i dalje). Popularnost nalazišta vidi se po tome što i bečki Naturhistorisches Museum tijekom prijelaza iz 19. u 20. st. upotpunjuje svoje zbirke otkupljujući površinske nalaze od stanovnika (BURIĆ 2009: 85). O tim otkupima svjedoči nam Marijan Vidaković iz Bapske, koji ih se sjeća po pričanjima svojih starih u djetinjstvu (pers. comm. Marijan Vidaković, Bapska).

M. Epnera je na učiteljskom položaju u Bapskoj zamijenio Mato Vohalski, također muzejski povjerenik, koji je u literaturi znatno poznatiji kao otkrivač višeslojnog naselja Gomolava na obali

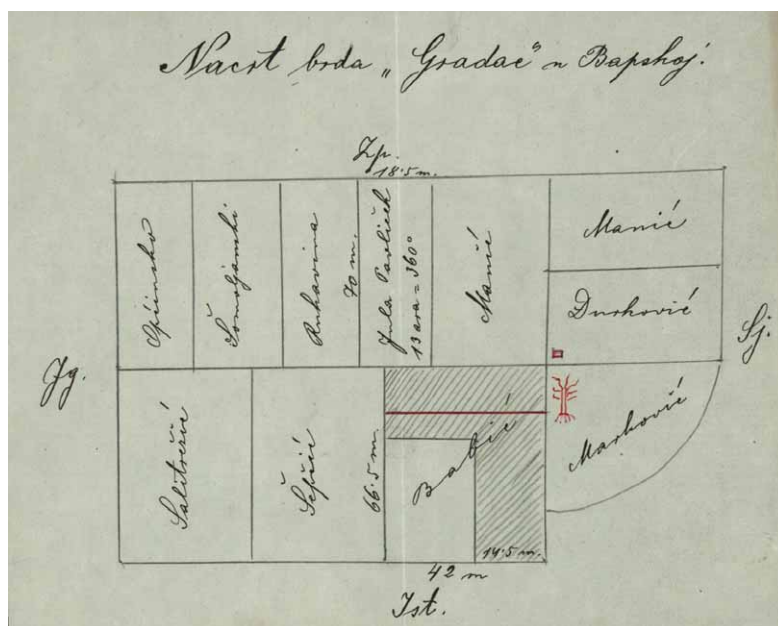
⁷ Austro-ugarska kruna, platežno sredstvo do 1918. godine.

Save. Posebno je zanimljivo njegovo pismo Brunšmidu u kojemu mu čestita na prvom imenovanju u redovitog profesora arheologije zagrebačkog sveučilišta (BALEN, J. 1996: 26), datirano 17.03.1909., iz kojega vidimo kada točno Vohalski u Novaku nasljeđuje Epnera. U vrijeme pisanja pisma, Vohalski je za Gradac samo čuo: »*Veleučeni gospodine! K vašem veleštovanom imendanu⁸ izvolite primiti od mene i moje supruge najsrdačniju čestitku! Daj Bože, da u zdravlju i zadovoljstvu još mnogo imendana doživite na korist hrvatske arheološke znanosti i mile nam domovine te da Vam se sve dobre i plemenite želje i ideje ispune i oživotvore! Živio!!! Kako vidite, ja Vam čestitam iz svog novog mjesta kamo me Mađari otjeraše; nu nije mi baš mnogo žao, jer sam došao u lijep fruškogorski kraj i među čisti hrvatski narod. Ovaj kraj i narod sjeća me puno na moj zavičaj, pa se nekako osjećam kao u svom rodnom selu. Hvala Bogu, da ne moram više gledati one hrtkovačke Mongole kako šire svoju azijsku kulturu! Od našeg načelnika Gjura Gjurkovića (ali ne onog okresivača) saznao sam, da imade ovdje jedan brijeg po imenu »Gradac« pa da se tamo iskopava kojekakvih starina, valjda rimskih, i da se već više takvih stvari nalazi u našem muzeju o čem ćete Vi bolje znati. Po tom ću i ja ovdje moći činiti usluge Vama i muzeju, te ću naputiti ljude, da paze kod kopanja vinograda i da nađene stvari sve mi predadu. Čim mi se prilika pruži otići ću na taj brijeg, da ga pobliže razgledam. (...)*« (Bapska, 23/1909, Arhiv AMZ-a). Moramo naglasiti da je osim prodavanja nalaza u Zagreb i Beč, stanovništvo Novaka i tada Babske, u velikoj mjeri zanemarivalo zaradu i nalaze poklanjalo ili se dogovaralo za razmjenu u korist obiju strana (najčešće je riječ o rigolanju vinograda i njiva).

U pismu 17.03.1910. god. Vohalski šalje sedam primjeraka novaca koje je dobio od Ivana Špehla, koji ih poklanja Muzeju. U istom pismu navodi da mu je Ivan Babić, jedan od vlasnika oranica na Gradcu javio da će te jeseni ići u rigolanje, a da mu je »jedan gospodin iz Zagreba obećao da će mu oni na državni trošak prevrnuti zemlju, jer se nadaju, da tamo štogod naići od starina«. Vohalski pretpostavlja da je posrijedi bio Hoffiller, za kojeg kaže da je godinu prije toga bio u Bapskoj (Bapska, 24/1910, Arhiv AMZ-a). Za sada, to je najstariji direktni podatak o tome kada je arheološka struka došla na Gradac, iako Vohalski spominje da je Brunšmid »pred više godina« bio u selu (Bapska, 24/1910, Arhiv AMZ-a). Vohalski je, sudeći po arhivu pisama u AMZ-u, intenzivno surađivao s Brunšmidom, a kasnije i s Hoffillerom, stoga su zajednički obavili pokusna iskopavanja na nekoliko lokaliteta. Tome u prilog govori podatak da je Brunšmid s Vohalskim kopao na Gomolavi 12.04.1904. god. (JOVANOVIĆ 2004: 7), dok su na Bapskoj on i Hoffiller kopali krajem 1911. godine, što nam prenosi Dimitrijević (Dimitrijević 1968: 13), međutim, do sada nisu bili poznati detalji kada je to iskopavanje obavljeno. U pismu 07.11.1911. Hoffiler javlja Vohalskom (i Ivanu Klauseru iz Sarvaša) da namjerava te zime kopati Sarvaš, Sotin i Bapsku jer na Bapskoj »misli malo dublje ući u taj brijeg«, stoga zaključujemo da je to upravo ono iskopavanje koje spominje Dimitrijević. Radovi su bili izvedeni u Babićevom vinogradu, a trajali su od 13.–21. 12. 1911. (Vohalski, pismo 23.12.1911., Bapska, Arhiv AMZ-a) (Sl. 1). U prethodnom pismu Vohalski šalje skicu s položajima različitih vinograda na Gradcu (sl.2), stoga osim što nam ova dva pisma otkrivaju prvi pouzdano utvrđen datum stručnih arheoloških istraživanja na Gradcu, saznajemo i gdje je otprilike bila smještena Hoffillerova sonda iz tih istraživanja (Bapska, Arhiv AMZ-a).

Kratak izvještaj o tom iskopavanju ne otkriva mnogo. Sam Vohalski pišući u Muzej navodi da nije bilo osobitih nalaza osim kugli i raznih utega. Pokušali su kopati na više mjesta na njivi, ali bez puno uspjeha. Iako je u pismu spomenuto da su na nekim mjestima došli do zdravice, treba ipak pretpostaviti, kako je to učinio i Dimitrijević, da je to iskopavanje zahvaćalo teren uglavnom oko dubina rigolanja. Temeljem opisa i skica iz spomenutog pisma, možemo zaključiti da je to Hoffillerovo istraživanje provedeno oko današnjeg središnjeg dijela južne padine na Gradcu. U godinama

8 Misli se na imenovanje profesure.

Sl. 2 – Fig. 2

koje su dolazile, aktivnost oko Bapske bilježi se uglavnom time što su lokalni vlasnici njiva davali na pregled teren u zamjenu da im se izrigola zemlja. Smatramo potrebnim ponovno naglasiti da je pored ponuda za otkup nalaza s Gradca, velik broj njih poklanjao kako od vlasnika njiva, tako i od nadničara, mahom nezaposlenih seljana, što je naročito vidljivo iz niza pisama Vohalskog u periodu od 1913.–1921. (Bapska, Arhiv AMZ-a).

U svakom slučaju, očito je interes za starine u Bapskoj prelazio izvan granica sela (pogotovo se to odnosilo na Epnera) te su stoga ta dva seoska učitelja uvelike zadužila početke arheologije ovog dijela Podunavlja. Bez obzira na to što spomenuta istraživanja nisu bila zamjetnijeg opsega, prikupila su novu količinu relevantnog materijala zagrebačkom Muzeju. Ti nalazi bili su dostupni Schmidt, sljedećem istraživaču u Bapskoj, koji ih je vjerojatno prilikom svog posjeta Zagrebu i vidio. Krajem 1930-ih, R.R. Schmidt⁹ (1882.–1950.) dovršava pripreme za iskopavanje vučedolskog Gradca.¹⁰ Obilaskom Podunavlja pretpostavlja da bi se negdje u njegovom hrvatskom dijelu trebala tražiti kulturno snažna naselja, *metropole*, kako ih sam naziva. Bez sumnje mu je za donošenje odluke da kopa na Vučedolu pomogla zbirka vučedolskih prapovijesnih nalaza, također dostupnih u Muzeju. U Ljeto 1938. godine Schmidt započinje znamenita iskopavanja na Vučedolu gdje otkriva slojeve nekoliko prapovijesnih kultura, uključujući sporadične nalaze starčevačke kulture. Ovdje treba naglasiti da se tim iskopavanjima pridružio V. Milošević (1918.–1978.), student prve godine arheologije beogradskog univerziteta, pod mentorstvom M. Vasića.

9 Osnivač Urgeschichtliches Forschungsinstituta sveučilišta u Tübingenu i njegov voditelj do 1929. Nakon plodne karijere u Njemačkoj, pod još nerazjašnjenim okolnostima, ali vjerojatno vođen sukobom sa svojim asistentom Hansom Reinertom, napušta Njemačku i dolazi u Hr-

vatsku gdje vrši znamenita iskopavanja u Slavoniji i Srijemu (VEIT 2006: 95 i dalje).

10 Detalje oko Schmidtova boravka u Hrvatskoj vidjeti kod GRUBIŠIĆ 2002.

Tijekom istraživanja na vučedolskom Gradcu Schmidt, Miložčić i Šeper (posljednji kao zastupnik Muzeja na vučedolskom iskopavanju), upućuju se na Gradac u Bapskoj (15. listopada 1938.), s namjerom da otvore jednu pokusnu sondu. Nije poznato koliko je dugo te godine iskopavanje trajalo, no zna se da se Schmidt vratio dovršiti posao u Bapskoj tijekom sljedeće godine. Kako je poznato, vučedolska iskopavanja obavljena u tom razdoblju ovjekovječena su kapitalnom monografijom *Die Burg Vučedol*, koja po svojim kvalitetama nije bila nadmašena sve do današnjih dana. Monografija obuhvaća rezultate vučedolskih istražnih radova, no u poglavlju o lokalitetima u regiji, Schmidt donosi i pregledne rezultate s iskopavanja u Bapskoj. Ta objava (1945.) prva je publikacija koja znanstvenim metodama, iako u reduciranom obliku, donosi opis slojeva, njihove dubine i nalaza iz Bapske. Na taj je način Bapska postala dostupna široj stručnoj javnosti, s ipak nešto više detalja od navedenih u Hoffilerrovom preliminarnom izvješću.

U međuvremenu Miložčić odlazi u Njemačku gdje svojim stručnim radom postaje jedan od najznačajnijih prapovjesničara Europe. Budući da je bio sudionikom istraživanja, u svom djelu *Chronologie der Jüngerer Steinzeit Mittel- und Südosteuropas* predstavlja niz značajnih lokaliteta JI Europe, a među njima i Gradac u Bapskoj. Pojedine detalje koje Schmidt nije objavio u svojoj monografiji (preciznije stratigrafske odnose, tipologiju oblika i kronološki osvrt itd.), u toj je publikaciji obradio Miložčić. Desetljećima je ta knjiga bila polazišna točka istraživanja neolitika JI Europe, a zapravo je u nekim aspektima to još i danas. Pedesetih godina prošlog stoljeća na scenu aktivno stupa zagrebački profesor S. Dimitrijević (1928.–1981.). U to vrijeme, kao i tijekom svoga cijelog profesionalnog života, radio je na problematici hrvatskog neolitika, na čemu je i doktorirao 1959. godine (*Problem neolita u Slavoniji i Srijemu*). U sklopu istraživanja na mnogobrojnim lokalitetima rodne mu Slavonije (intenzivno od 1957.), 1964. obavlja i pokusno iskopavanje u Bapskoj. Još prije toga, Dimitrijević je neolitik istočne Hrvatske intenzivno predstavljao na međunarodnim simpozijima, pišući niz tekstova posvećenih toj i srodnim temama. Na taj se način profilirao unutar tadašnje znanstvene elite, što je rezultiralo, između ostalog, nizom pozivnih predavanja na sveučilištu u Heidelbergu (Arhiv Dimitrijevićevih pisama, Odsjek za arheologiju, Zagreb) te naposljetku primanjem prestižne Humboldtove stipendije koju je također odradio u Heidelbergu, tijekom 1962./63. (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 2000: 29).

Boravak na tom uglednom sveučilištu omogućio mu je da izravno surađuje s Miložčićem, što je rezultiralo još intenzivnijim Dimitrijevićevim radom na nalazima iz Hrvatske. Iako za to nema izravnih dokaza, vjerojatno nije sasvim slučajno da Dimitrijević već sljedeće ljeto, odmah po dolasku iz Njemačke, istražuje na Gradcu. Miložčićevo iskustvo iz 1938. god. te detalji koje je Dimitrijević, bez sumnje, doznao za vrijeme stipendije, postavili su mu Bapsku visoko na ljestvici prioriteta. Poznata je tako anegdota iz Heidelberga kako su se njih dvojica dugo prepirali oko pitanja kada u vinčanskoj kulturi nastupa ukrašavanje spiralom ispunjenom ubodima. Dimitrijevićevo zapažanje da se to dogodilo tijekom njena C stupnja, danas je potpuno prihvaćena činjenica (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 2000: 30), što je podatak dobiven proučavanjem stratigrafskih sljedova na Gradcu. Nakon iskopavanja u Bapskoj (i još nekim drugim lokalitetima, tijekom 1960-ih), intenzivirao je rad na periodizaciji sopotske kulture, što je konačno rezultiralo monografijom *Sopotsko-lendelska kultura* (1968.). U njoj je Dimitrijević definirao sopotsku kulturu kao glavnu kasneolitičku pojavu Slavonije i Srijema, a jedan od ključnih lokaliteta za njenu obradu bio je baš Gradac. Sloj sopotske kulture, koji predstavlja većinu arheološkog sloja, bio je toliko impozantan, da je u prvo vrijeme sopotsku kulturu nazvao bapsko-lendelska kultura. Međutim, prisutnost vinčanskog sloja na tom naselju natjerao ga je da promijeni ime u *sopotsko-lendelska*, kako je kultura nazivana do kasnih 70-ih godina, kada ju je sam preimenovao u sopotska kultura.

Rad na sopotskoj kulturi postavio je taj materijal i Dimitrijevića u samo središte tadašnjih neolitičkih tokova. Stoga, nakon što je Miložčić umro, tijekom zime 1978. godine, institut u Heidel-

bergu želio je na časno mjesto njegova nasljednika postaviti Stojana Dimitrijevića (pismo W. Schrickela S. Dimitrijeviću 28. travnja 1978.; arhiv Odsjeka za arheologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu), što svjedoči koliki je ugled svojim radom stekao S. Dimitrijević. Veliki broj njegovih stručnih rasprava obuhvaćao je Gradac, no nažalost, i S. Dimitrijevićeva iznenadna smrt spriječila ga je da Bapsku objavi u potpunosti, tako da je mnoštvo detalja tog istraživanja ostalo nepoznato. Primjerice, podatak na kojem mjestu se nalazila njegova sonda (što se nije znalo ni za Schmidtova istraživanja). Sretnom okolnosti u Bapskoj još živi svjedok Dimitrijevićevih, ali i Schmidtovih iskopavanja. Naime, M. Vidaković iz Bapske, bio je kod S. Dimitrijevića »predradnik«, a kao »jedanaestogodišnji dječarac skakutao je po Schmidtovom iskopu«, kako nam je sam posvjedočio. Sjeća se Schmidta kao vrlo ugađenog i ozbiljnog Nijemca »koji je na teren dolazio isključivo zapregom«. Zahvaljujući njegovim prisjećanjima, danas je otprilike poznato mjesto na kojem je kopao Schmidt, upravo u Vidakovićevu vinogradu, a pouzdano znamo i gdje je kopao Dimitrijević.¹¹ Osim tih podataka, Vidaković se sjeća čitavog niza drugih okolnosti. Zanimljivo je tako da je tijekom istraživanja Dimitrijeviću došlo izaslanstvo jugoslavenske vojske koje mu je preporučilo da se po završetku tekućih radova više ne vraća raditi na to mjesto. Gradac je, naime, smješten u neposrednoj blizini Titovog omiljenog lovišta na Pajzošu, stoga je arheološko iskopavanje tih dana ugrožavalo njegovu sigurnost.

Bapska je tako ispreplela sudbine dvojice iznimno uglednih europskih prapovjesničara koji su svojim stručnim radom, između ostalog i na materijalu iz Bapske iskopanom tijekom svih dotadašnjih istraživanja, označili jedan, vjerojatno najplodniji, period istraživanja prapovijesti na hrvatskom tlu. Odlaskom Stojana Dimitrijevića, Bapska i njen lokalitet pali su u četrdesetogodišnji zaborav. Taj je zaborav bio toliko dubok da do vremena iza Domovinskog rata arheološka struka nije točno znala gdje se lokalitet nalazi. Srećom, prilikom obilaska Bapske u ljeto 2003. godine (u društvu J. Balen i V. Herak iz AMZ-a) bilo je potrebno samo nekoga pitati za Gradac, odnosno lokalitet. Tako nam je neposredno po dolasku smjer u kojem se lokalitet nalazi pokazao mještanim Josip Kosturik. Od tada do prvog otvaranja nove istraživačke sonde prošle su nepune tri godine. U tom periodu obavljeno je nekoliko obilazaka lokaliteta, razgovora s vlasnicima poljoprivrednih parcela na Gradcu, dogovora oko ustupanja njihovih dijelova za višegodišnje iskopavanje, itd. Posebno je zanimljivo spomenuti susret u jednoj prigodi kada smo proučavajući napisanu i dostupnu literaturu na temu Bapske, naišli na gđu Slavicu Bošnjaković iz Bapske, sestru vlč. Antuna Bošnjakovića koji je napisao crkvenu povijest sela. U toj knjizi autor donosi brižno bilježenu kronologiju povijesti starih iskopavanja te čak prati rad i publikacije Stojana Dimitrijevića na tu temu. Gospođa Bošnjaković rekla nam je da je njen brat bio posebno impresioniran važnošću Gradca te kako je uvijek spominjao potrebu da se to istraživanje nastavi. Osobito važno je to što nam je ispričavala lokalnu legendu o tome što »stvarno« leži ispod njiva na Gradcu, a priča ide otprilike ovako: *Legenda kaže da je u davna vremena Frušku goru i Bapsku opasavalo Panonsko more. Bapska je bila zapadna obala kopna, stoga je u njoj bilo pristanište za prebogat trgovačke brodove koji su ovdje prodavali svoju robu. Jedne noći, dok je jedan od takvih brodova bio privezan za Gradac, obalu je zadesila snažna oluja. Brod se razbio o obalu i potonuo, a Gradac je izdignut brežuljak zato što u svojoj unutrašnjosti krije potonulu lađu. Ono što su pronalazili oni koji su tamo već prije kopali, nastavlja gđa Bošnjaković, bila je roba za prodaju i suđe iz brodske kuhinje.* Legenda navodi sve važne faktore koje i treba imati: more, potonuli brod i blago. Zanimljivo je istaknuti kako je tu spomenuto Panonsko more koje nije slučajno izmišljeno. Netko, prilično obrazovan, morao je u priču utkati prдавno Panonsko more kako bi njime mogle zaploviti lađe od kojih će jedna pred Bapskom i potonuti. Na-

¹¹ Trag Dimitrijevićeve sonde vidljiv je još kao jedan mali, ulegnuti dio tjemena tela.

dalje, velik broj današnjih žitelja srednjih godina sjeća se priča o tome da su Turci ispod sela iskopali tunele u kojima su skrivali oružje, po jednim verzijama, ili opljačkano blago, po drugim. Nekolicina mještana rekla nam je da je vidjela taj ulaz, ali da nikada u njega nisu ušli. Nažalost, to je područje još uvijek pod opasnošću od mina (riječ je o surduku jugoistočno od sela, ispod seoskog groblja), stoga je obilazak te lokacije još uvijek nemoguć. Iste podrumne o kojima pričaju žitelji Bapske spominje i M. Vohalski u pismu 17. ožujka 1910. (Bapska, Arhiv AMZ-a). Bogata predaja priča u Bapskoj o njenoj prošlosti zanimljiva je tema koju svakako tek treba obraditi. U svakom slučaju, osim samog Gradca, i najuža okolica Bapske iznjedrila je čitav niz slučajnih nalaza iz doslovno svih razdoblja (Groblje, Kukavica, Telek, Vikarevac, Stara Bapska, itd.), po čemu se nedvojbeno može zaključiti da život u Bapskoj teče neprekinuto od kasnog neolitika do današnjeg dana.

Na kraju, samo ćemo ukratko prikazati mjesto Bapske u kontekstu sadašnjih saznanja o kasnom neolitiku ovog dijela Europe.

U ljeto, već spomenute 2006. god., autor ovih redaka s grupom studenata započeo je pripreme za iskopavanje koje je nastavljeno i sljedeće godine.¹² Odmah nakon početka istraživanja stigla su pisma podrške projektu iz Heidelberga, Kiela i Tübingena, naime, svih onih institucija koje su imale posredne ili neposredne kontakte s Bapskom.¹³ Bapska je na poseban način povezana s nekima od tih gradova. Iz Tübingena npr. dolazi Schmidt. Miložić je 1938. god. upisao studij arheologije u Beogradu, te odmah iste godine završio sa Schmidtom na iskopavanju na Vučedolu i Bapskoj, vjerojatno svojim prvim terenskim iskustvima. Nakon završetka studija i nesuglasica s Vasićem (autorom iskopavanja na Vinči 1908.–1934. god.), po pitanju datacije vinčanskog materijala, odlazi u Beč, München, Saarbrücken i naposljetku u Heidelberg.¹⁴ U sklopu svog istraživačkog rada na prapovijesnom institutu u Heidelbergu, Miložić nizom iskopavanja u Tesaliji potvrđuje nedvojbeno neolitičko podrijetlo vinčanske keramike, pitanja koje je, navodno, bilo glavnim uzrokom razmirica s Vasićem. Kako već rekosmo, u priču se tada uključuje i Zagreb sa S. Dimitrijevićem na čelu, koji po dolasku iz Njemačke kopa Gradac. Stoga imamo namjeru u novim istraživanjima okupljati studente iz Grčke (Sveučilište u Solunu), Njemačke (Sveučilište u Tübingenu) te studente iz Zagreba. Takva međunarodna ekipa radila je i 2007. godine na novim iskopavanjima, kada su 70 godina stare veze obnovljene zajedničkom studentskom ekipom.

Što je Gradac pokazao nakon svih dosadašnjih iskopavanja?

U najvećem dijelu svoje stratigrafije lokalitet pripada sopotskoj kulturi, dakle, okviru kasnoga neolitika II Europe. Kulturni sloj dubine pet metara, uz onaj u Sarvašu, predstavlja najdublju arheološku stratigrafsku sekvencu u Hrvatskoj. Kao što je već ranije naznačeno, najvažnije iskopavanje na Gradcu bilo je ono 1964. god. nakon čega je (1968.) uslijedila monografija o sopotskoj kulturi, u kojoj je detaljno izložena kulturna stratigrafija tog naselja:

12 Moram ovom prilikom ponovo zahvaliti studenticama Marti Rakvin, Mateji Hulini, Sandri Šošarić i Pavel Vrbanc koje su volonterskim radom po nesnosnoj ljetnoj žegi, bez pomoći radnika, same odradile sve faze tog prvog iskopavanja: od kolčenja sonde, kopanja, izbacivanja i prevoženja zemlje do bilježenja podataka u dokumentaciju. Svakako, koristim priliku zahvaliti i svim drugim studentima koji su do danas sudjelovali u istraživanjima, uključujući one iz Tübingena i Soluna.

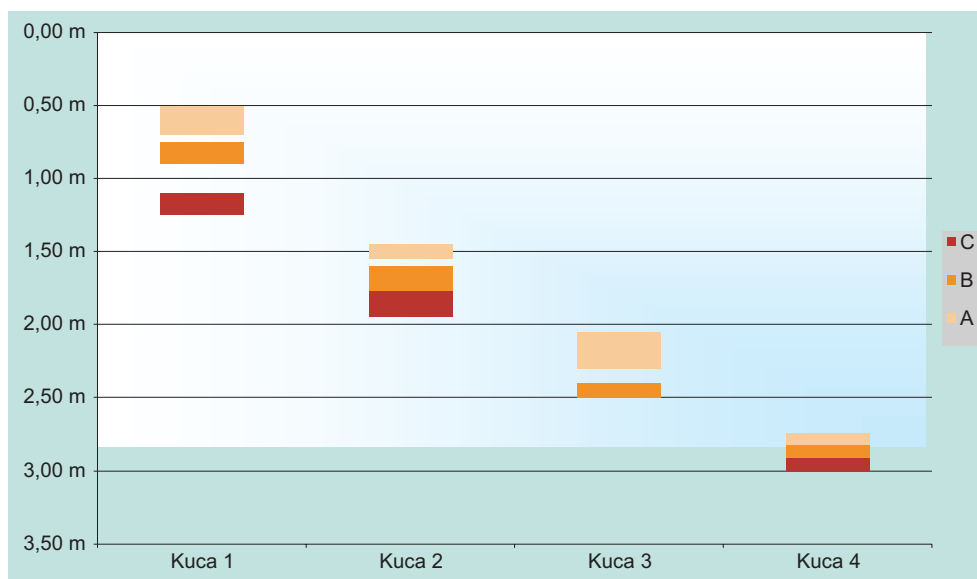
13 Prof. Maran, koji se sjeća Dimitrijevićevih predavanja kao mladi heidelberški student, bio je iznenađen kada

je shvatio da sav poznati materijal s Gradca u Bapskoj potječe iz jedne jedine sonde dimenzija oko 30 m².

14 Iako je općepoznato da je Vasić smatrao kako je vinačansko naselje jedna od jonskih kolonija na Dunavu, moramo naglasiti da je napisao nekoliko tekstova u kojima sam govori o Vinči kao neolitičkom naselju. Razloge različitih interpretacija vjerojatno treba tražiti u tadašnjoj političkoj situaciji u kojoj je cvala tzv. Nordijska teza podrijetla europske civilizacije u kojoj je tumačeno da sve napredno dolazi sa sjevera.

naziv cjeline	dubina (m)	kulturna pripadnost
Kuća 1A	0,50–0,70	vinča D2 sopot III
Kuća 1B	0,75–0,90	vinča D1/D2 sopot III
Kuća 1C	1,10–1,25	kasna vinča D1
Kuća 2A	1,45–1,55	vinča D1
Kuće 2B i 2C	1,60–1,95	vinča D1
Kuća 3A	2,05–2,30	kasni sopot II kasna vinča C, D1
Kuća 3B	2,40–2,50	sopot II vinča C (jedan nalaz)
Kuće 4A, 4B, 4C	2,75–3,00	sopot II vinča C (malo nalaza)

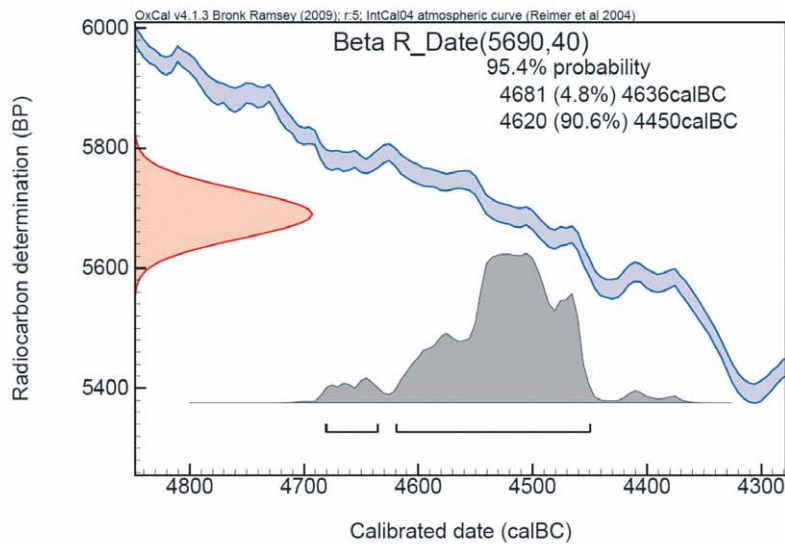
(BURIĆ 2009: 93, modificirano prema DIMITRIJEVIĆ 1968.)

Sl. 3. shematski prikaz položaja podnica kuća iz Dimitrijevićevih iskopavanja u odnosu na relativnu dubinu iskopa

Zanimljiva je činjenica da završnu fazu neolitika na Gradcu predstavlja vinčanska kultura, ista ona pojava koja je inicirala nastanak sopotske kulture u istočnoj Hrvatskoj, koja se nalazi u slojevima ispod vinčanske. Naime, iako je Bapska jedini do sada poznati lokalitet u Hrvatskoj sa slojem vinčanske kulture, ona se na Gradcu u svojstvu takvog horizonta života, (a ne samo prisutnošću importa kojeg ima u sopotskim slojevima) pojavljuje pred sam kraj svog postojanja (nešto prije po-

lovine 5. tisućljeća pr. Kr.). Nestajanjem vinčanske kulture iz matičnog područja, ona se u krajnjoj fazi kratko seli na zapad gdje potpuno gasne (Gomolava i Bapska). Iako za Gomolavu nema pouzdanog podatka za početak vinčanskog sloja, pretpostavlja se da bi se on mogao okvirno datirati oko 4900.–4850. god. pr. Kr., odnosno u trajanje vinčanske D faze, jednako kao Bapska. Najnovije radiometrijske analize, potpomognute Bayesian statističkim modeliranjem, pokazuju da velik broj najvažnijih i dobro uslojenih vinčanskih naselja gotovo istovremeno prestaje postojati; negdje oko 4600. godine pr. Kr., pokazujući tako raspadanje vinčanskog kulturnog identiteta kao jedinstven i gotovo istovremen proces na području jezgre vinčanske kulture (BORIĆ 2009: 235 i dalje). Bapska keramografski i apsolutno kronološki pokazuje da je jedna od posljednjih zajednica vinčanske kulture (BETA 241657: 5690±40 BP; 4681–4450 cal pr. Kr.), sl.4.

Sl. 4. graf distribucije vjerojatnosti analiziranog *short-life* uzorka iz Bapske (BETA 241657: 5690±40 BP).

Taj najnoviji, ali nažalost jedini do sada apsolutni, datum kulturnog sloja koji se nalazi odmah ispod humusa na Gradcu pokazao je dataciju točno u polovinu petog tisućljeća,¹⁵ s napomenom da je taj horizont miješani horizont vinče D1 i D2. Nova iskopavanja pokazala su da je u posljednjih četrdesetak godina samostalni D2 sloj, kako ga je prezentirao Dimitrijević temeljem svojih iskopavanja, uništen poljoprivredom. Ta nam činjenica dopušta pretpostavku da je spomenuti D2 sloj mlađi barem još koju generaciju.¹⁶ Svojim keramičkim inventarom, Gradac je, uz Gomolavu, istovjetan najkasnijem sloju na nalazištu Vinča – Belo Brdo. Dakle, u širem smislu, Bapska spada u niz nalazišta vinčanske kulture koji dijele nekoliko zajedničkih obilježja: nestajanje vinčanske kulture polovinom 5. tisućljeća pr. Kr., nestajanje naselja tipa u Karpatskoj kotlini i središnjem balkanskom prostoru, posljednji horizonti tih telova spaljeni su intenzivnim požarima. Navedene karakteristike

15 Tzv. *short life* uzorak (sjemenke žitarica).

16 Treba naglasiti da je na Gradcu bio zastupljen sloj badenske kulture na koju su nailazili i Schmidt 1938. i Di-

mitrijević 1964. Danas je taj sloj potpuno u ništen, osobito na sjeveroistočnoj strani tjemena tela na kojem se obavlja nova istraživanja.

trenutno su u žarištu zanimanja jer svojom rasprostranjenošću sugeriraju da to široko područje u periodu kasnog neolitika dijeli jednaku socijalnu sudbinu, bilo da je riječ o namjernom ili kakvom drugom spaljivanju. Jačanjem post-vinčanskih manifestacija u području jezgre vinčanske kulture kao npr. tiszapolgár kulture na granici Rumunjske i Srbije (SCHIER 2008: 61), iste kulture (uz još neke druge eneolitičke) na Gomolavi, bodrogkeresztúrske kulture na Vinči, itd. upućuju na zaključak da se polovina petog tisućljeća mora gledati kao kraj jednog stabilnog vremena u kojemu dolazi do pomicanja eneolitičkih populacija u prostor jezgre vinčanske kulture, koje tada započinju jednu novu eru razvijenog eneolitika toga prostora (tiszapolgár i bodrogkeresztúr sa sjevera i salkuța s istoka, odnosno jugoistoka). Post-vinčanski sloj na Bapskoj pripada badenskoj kulturi, međutim, iz starih istraživanja nije potpuno jasno je li badenska kultura izravno naslijedila vinčansku ili se, kao u Vinči između vinčanske i bodrogkeresztúrske, može pretpostaviti hijatus od nekoliko stoljeća.

Na kraju, naglašavamo jednu posebno važnu činjenicu u vezi s Gradcom u Bapskoj. On se nalazi na zapadnoj margini rasprostiranja vinčanske kulture, što je posebno važno s aspekta nastajanja kasnog neolitika istočne Hrvatske, odnosno sopotske kulture. Budući da je ona nastala upravo utjecajem vinčanske na domicilno, starčevačko stanovništvo, ti će kontakti najjače biti izraženi upravo na mjestu doticaja, odnosno na mjestu međukulturalne razmjene. Gradac će, nadamo se, skorajšnjim nastavljanjem zaštitnog istraživanja, najbolje pokazati temeljne oblike preuzete iz vinčanske kulture u krug starčevačkog keramografskog stvaralaštva, jer se ta razmjena ideja i utjecaja odigravala upravo na tome području. Dva su primarna razloga za takva očekivanja: a) Gradac sadrži kompletnu tipološku i vremensku stratigrafiju sopotske kulture, unutar čijih slojeva se redovito pojavljuju vinčanski importi koji tu mogu služiti kao tipološki »korektor«; b) Schmidtova i Milojčićeva izvješća spominju sloj starčevačke kulture (oko pola metra debljine), koji bi prema našim pretpostavkama (temeljeno intenzitetom pojave kasnostarčevačkih nalaza u mikroregiji) trebao biti horizont posljednjeg ogranka starčeva, na koji je vinčanska kultura izvršila kulturni pritisak i na taj način srijemsko područje uvela u period kasnog neolitika.

POTPISI ISPOD ILUSTRACIJA:

Sl. 1 – pismo sa datumima iskopavanja 1911. god. Arhiv AMZ-a.

Fig. 1 – letter with the dates of the first scientific excavation in Bapska. Courtesy of the Zagreb Archaeological Museum.

Sl. 1a – prva poznata skica Gradca u Bapskoj (M. Epner, prije 1880. god.). Arhiv AMZ-a.

Fig. 1a – the first known sketch of the Neolithic settlement at Gradac in Bapska (M. Epner, before 1880). Courtesy of the Zagreb Archaeological Museum.

Sl. 2 – nacrt Gradca s upisanim vlasnicima njiva i vinograda (M. Vohalski, 1911. god.). Arhiv AMZ-a.

Fig. 2 – sketch of Gradac with marked property owners on the site. (M. Vohalski 1911). Courtesy of Zagreb Archaeological Museum.

Sl. 3 – stratigrafski položaji otkrivenih kuća iz Dimitrijevićevih iskopavanja i međusobni razmaci njihovih podova unutar pojedinih kuća.

Fig. 3 – position of the houses at relative depth (discovered by S. Dimitrijević in 1964) and their multilayered floors.

Sl. 4 – Radiokarbonski datum uzorka iz novih istraživanja (2007.)

Fig. 4 – Radiocarbon (AMS) date of short-life sample (new excavations, 2007)

LITERATURA:

- BALEN, J. 1996 – Josip Brunšmid. *Muzeopis. 1846–1996*. Zagreb, 1996: 26.
- BORIĆ, D. 2009 – Absolute dating of metallurgical innovations in the Vinča Culture of the Balkans. U: T.K. KIENLIN – B.W. ROBERTS (ur.). *Metals and Societies. Studies in honour of Barbara S. Ottaway. Universitätsforschungen zur prähistorischen Archäologie* (Bonn), 2009: 191–245.
- BOŠNJAKOVIĆ, A. – *Crkva Blažene Djevice Marije u Bapskoj*. Zagreb, 2000: Znanje.
- BURIĆ, M. 2009 – *Vinčanska kultura i njezin utjecaj na neolitik istočne Hrvatske*. Neobjelodanjena doktorska disertacija. Zagreb, 2009.
- CELESTIN, V. 1897 – Neolitska naseobina kod Osijeka. *VHAD*, NS, 2/1897: 104–109.
- DIMITRIJEVIĆ, S. 1968 – *Sopotsko-lendelska kultura*. Zagreb, 1968.
- GRUBIŠIĆ, A. 2002 – Arheolog dr. Robert Rudolf Schmidt u Hrvatskoj. Summary: Archaeologist Dr Robert Rudolf Schmidt in Croatia. *OZ*, 26/ 2002: 107–134.
- Imena dopisnika u časopis »Viestnik« za g. 1880. *VHAD*, 2/1880, 1.
- JOVANOVIĆ, M. 2004 – Gomolava u vremenu i prostoru. *RVM*, 46/2004. 7–8.
- LUETIĆ, T. 2001 – Šime Ljubić kao upravitelj Zemaljskoga Narodnog muzeja u Zagrebu od 1867.–1878. godine. *Zbornik Odsjeka povijesnih znanosti Zavoda za povijesne i društvene znanosti Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti* (Zagreb) 19/2001: 215–261.
- LJUBIĆ, Š.
– 1879. Darovi prikazani nar. zemalj. arkeol. muzeju tečajem godine 1878. *VHAD*, 1/1879, 1: 32.
– 1880. Zapisnici sjednica hrvat. arheološkog društva. *VHAD*, 2/1880, 2: 64.
– 1889. *Popis arheološkog odjela Narodnog zemaljskog muzeja u Zagrebu. Odsjek 1, svezak 1*. Zagreb, 1889.
- MAJNARIĆ PANDŽIĆ, N. 2000 – *Stojan Dimitrijević*. Novi Sad, 2000.
- MILOJČIĆ, V. 1949 – *Chronologie der Jüngerer Steinzeit Mittel- und Südosteuropas*. Berlin, 1949.
- RAČKI, F. 1870 – Proglas jugosl. akademije u poslu nar. zemalj. muzeja, i muzealni povjerenici od nje imenovani. *VNZM*, 1870: 21–25.
- VEIT, U. 2006 – Notizen aus der Provinz: Zu den Anfängen ur- und frühgeschichtlicher Forschung and der Universität Tübingen. U: CALLMER, M. – M. MEYER – R. STRUWE – C. THEUNE (ur.), *Die Anfänge der ur- und frühgeschichtlichen Archäologie als akademisches Fach im europäischen Vergleich. Berliner archäologische Forschungen* (Berlin), 2/2006: 95–116.

Arhiv Arheološkog muzeja u Zagrebu.

Arhiv Odsjeka za arheologiju, Filozofskog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu.

SUMMARY

NOTES ON THE HISTORY OF ARCHAEOLOGICAL EXCAVATIONS ON GRADAC
AT BAPSKA AND ITS EXCAVATORS

As a result of the increase in research in the Late Neolithic of the Southern Pannonian basin and SE Europe, knowledge of this segment of Prehistory is continuously increasing. Gradac at Bapska, as a constituent part of this Late Neolithic horizon, is now studied in the light of these new insights, it therefore seemed necessary to study the history of archaeology of this site before arriving to any new interpretation.

The Neolithic settlement of Gradac at Bapska is one of the earliest known Croatian sites (Fig. 5). Since archaeological finds from Croatia regularly arrived in the National museum in Zagreb during the 19th century,¹⁷ this institution possesses many records pertaining to them in its archives. The correspondence between the Museum and its commissioners preceding the archaeological excavations (from the 1870s to 1911) is of special importance for Gradac, because it exposes numerous interesting circumstances, rarely so well documented for an archaeological site in Croatia. Zdenka Dukat¹⁸ and, especially, Dubravka Balen-Letunić – the long-time head of the Prehistoric department of the Museum¹⁹ – were the first to point out this rich documentation to me (I would like to thank the latter for her help and advice over the years). S. Dimitrijević and A. Bošnjaković also conducted research on Bapska in the Archives of the Zagreb Archaeological Museum in Zagreb.

The earliest mention of amateurish collecting of surface finds from the site came from the local school teacher Mato Epner.²⁰ From the available information, Epner was a passionate antiquarian, listed among Museum commissioners. His earliest letter in the Archives dates from June 13th, 1878. Immediately following the letter, first evidence of his activities were published in the above mentioned *VHAD*. In the same volume we read that Epner had discovered »an enormous mound Zvezdam« south of Lipovac, lying along a tributary of the Spačva. In 1880 Epner was for the first time named as a regular contributor to the *Viestnik* (*VHAD* 1880: ii). His letter, published in the same volume describes »an enormous man-made mound rises from a field between Bapska²¹ and Šid, not far from Tovarnik in Syrmia... c. 1500 square hvat...« (EPNER 1880: 25). In further text the *Viestnik* published a detailed excavation report by Epner himself. The editor adds that these are »the earliest finds discovered in Croatia, since the earliest so far came mostly from the Neolithic. We warmly recommend Mr. Epner to gather anything and everything that may appear, in one way or another, on the surface of the mound (...)« (*VHAD* 1880: 26). The original letter, from which the text in *VHAD* comes, contains what is the earliest known sketch of Gradac; one can easily find the site

17 Modern Archaeological Museum in Zagreb.

18 She was – together with Nives Majnarić Pandžić – a member of the archaeological team of S. Dimitrijević in Bapska in 1964.

19 Besides Dubravka Balen-Letunić, I would like to thank Jacqueline Balen for her assistance in searching for archival records pertaining to Bapska in the Museum Archives, and also the director of the Museum Ante Rendić-Miočević, for his permission to research and publish the data from the Archives.

20 His life and works are still enveloped in mist. He is never mentioned in any other record beside the text of

Bošnjaković and two volumes of *VHAD* that we have already mentioned, and the AMZ Archive. The school building in Bapska was burned down before the Patriotic War, together with complete historical records on its employees. He is not listed as a parishioner, but it needs to be emphasized that these church records are not complete due to their lack of many sections. The author of this paper currently researches his life and works, therefore I will write on Epner on another occasion.

21 The modern village of Bapska was earlier divided into two lesser settlements: Bapska and Novak. Through their expansion, they merged into a single settlement of Bapska.

with the help of this sketch (Fig. 1a). Thus, Epner did not only gather the surface finds, but also excavated on at least two positions on Gradac, judging by his description and depths, probably somewhere at the base of the site. The intensity of his excavations can be appreciated through the *Record of the conference of the Croatian archaeological society held on January 29th, 1879, chaired by his Excellency Mr. Ivan Kukuljević*, which decided to send Epner 100 forints to help him in his work (LJUBIĆ 1880: 64). While the Museum treasury was thus filled with purchases from local population and commissioner's donations, thanks to Ljubić's notable Museum inventory Gradac (17 objects) became known to the wider public (LJUBIĆ 1889: 30ff). The popularity of the site is reflected in the fact that the Vienna Naturhistorisches Museum supplemented its collections during the late 19th and early 20th c. with purchases of surface finds from local population (BURIC 2009: 85). Marijan Vidaković from Bapska bears witness to these purchases, remembering them through his parents' stories from when he was young (Marijan Vidaković, *personal communication*).

Epner was replaced as a teacher in Bapska by Mato Vohalski, also a Museum commissioner, who is better known as the discoverer of the multi-layered settlement of Gomolava, on the Sava river bank. His letter to Brunšmid of March 17th, 1909, in which he congratulated him on his first appointment as an archaeology professor at the Zagreb University, is of special importance (BALEN, J. 1996: 26), since it gives us the date when Vohalski replaced Epner in Novak. When he wrote the letter, he had only heard of Gradac. In his letter from March 17th, 1910 Vohalski had sent seven coins he acquired from Ivan Špehl, who donated them to the Museum. In the same letter he further stated that Ivan Babić, one of the owners of the fields on Gradac, had informed him that he would trench his land in the autumn and that »a gentleman from Zagreb had promised him that the government would pay for the trenching, since they hope to find some antiquities there«. Vohalski supposed that the gentleman was Hoffiller, who was in Bapska a year before (Bapska, 24/1910, AMZ Archive) (Fig 1.). At the present this is the earliest unambiguous information on the arrival of archaeology on Gradac, although Vohalski mentioned that Brunšmid visited the village »some years ago« (Bapska, 24/1910, AMZ Archive). According to letters in the AMZ Archives Vohalski and Brunšmid – and, after him, Hoffiller – cooperated closely; thus Vohalski and Hoffiller undertook a joint excavation in late 1911, according to Dimitrijević (DIMITRIJEVIĆ 1968: 13). Until now, no details on the precise date of the excavations were known. Excavations were conducted in the Babić's vineyard from December 13th to 21st, 1911 (Vohalski, letter of December 23rd, 1911, Bapska, AMZ Archive). In a preceding letter Vohalski had sent a sketch with positions of different vineyards on Gradac (Fig. 2), which shows us the position of Hoffiller's trench, as well as the precise date of first professional excavations performed in Gradac (Bapska, AMZ Archive). On the basis of descriptions and sketches in the above mentioned letter we can presume that Hoffiller's excavations were conducted somewhere on the present central part of the southern slope of Gradac. Although these excavations were of moderate scale, through them more material arrived to the Zagreb Museum. These finds were available to Schmidt, the next excavator of Bapska, who probably saw them during his visit to Zagreb. In the late 1930s, R.R. Schmidt (1882–1950)²² had finished his preparations for excavations in the Vučedol Gradac.²³ Surveying the Danubian region, he presumed the existence – in the Croatian part of the region – of important cultural centers, *metropolises*, in his words. There is no doubt

22 The founder of the Urgeschichtliches Forschungsinstitut of the University of Tübingen and its head until 1929. After a successful career in Germany, under unexplained circumstances, but probably due to his conflict with his assistant Hans Reinerth, he left Germany and arrived in Cro-

atia, where he conducted important excavations in Slavonia and Syrmia (VEIT 2006: 95ff).

23 Details on Schmidt's stay in Croatia can be found in GRUBIŠIĆ 2002: 107-134.

that his resolution to excavate Vučedol was supported by the collection of Vučedol prehistoric finds, also available in the Museum. In the summer of 1938 Schmidt had started his celebrated Vučedol excavations. He found several layers from various prehistoric cultures, including sporadic objects belonging to the Starčevo culture. It is important to emphasize that V. Miložić (1918–1978), then an archaeology freshman of M. Vasić (Belgrade University), joined the excavations. During the Gradac excavations Schmidt, Miložić and Šeper (as a representative of the Museum) visited Bapska Gradac (on October 15th, 1938), planning to open a trial trench. It is not known how long this excavation lasted, but it is known that Schmidt returned to finish the work in Bapska during the following year. It is well known that the Vučedol excavations produced the capital monograph *Die Burg Vučedol*, surpassed only in recent times. The monograph covers the results of the Vučedol excavations, but in a chapter on the sites in the region Schmidt presented a review of the Bapska excavations. This monograph, published in 1945, was the first to describe – with the help of scientific, albeit somewhat reduced, methods – the layers, their depths and finds from Bapska. In this way Bapska became available to a wider public of professionals, in a more detailed form when compared with Hoffmiller's preliminary report. In the meantime Miložić had travelled to Germany, where he became one of the most important pre-historians of Europe. Since he had witnessed the excavations, he presented Bapska Gradac, among numerous other important sites of SE Europe, in his *Chronologie der Jüngerer Steinzeit Mittel- und Südosteuropas*. The details left out by Schmidt (detailed stratigraphy, typology of forms, chronological discussion etc.) were now published by Miložić. For decades this book was a starting point for every discussion on Neolithic SE Europe, and it still remains so in some of its aspects. During the 1950s S. Dimitrijević (1928-1981), professor of Zagreb University, appeared on the scene. During his entire professional career he studied the problem of Croatian Neolithic, and he acquired his PhD on the subject in 1959 (*The problem of Neolithic in Slavonia and Syrmia*). As a part of the research on many sites in Slavonia, his birthplace (most intensively from 1957 on), he conducted a trial excavation in Bapska in 1964. In this way he drew attention to himself in the then scientific elite, which resulted in, among other things, several invited lectures he held in the University of Heidelberg (archives of Dimitrijević's letters, Department of Archaeology, Zagreb) and reception of the prestigious Humboldt grant, which he also got when in Heidelberg in 1962/63 (MAJNARIĆ PANDŽIĆ 2000: 29). The affiliation with this prestigious university allowed him direct cooperation with Miložić, which resulted in Dimitrijević's even more intensive work on finds from Croatia. Although there is no direct evidence, it is probably no coincidence that immediately after his return from Germany Dimitrijević conducted an excavation on Gradac the following summer. Miložić's 1938 experience, together with details Dimitrijević learned no doubt during his grant, set Bapska high on his list of priorities. After the Bapska excavations (and excavations on other sites during the 1960s) he intensified the work on the periodization of the Sopot culture, which finally resulted in his monograph *The Sopot-Lengyel culture* (1968). In this book Dimitrijević defined the Sopot culture as the leading Late Neolithic manifestation in Slavonia and Syrmia, and one of the most important sites in its analysis was Gradac. The Sopot cultural layer, representing the major part of the complete archaeological layering, was truly dominant – this even led Dimitrijević to name the culture the Bapska-Lengyel culture. Yet the presence of the Vinča culture layer on the settlement led him to change the name into the Sopot-Lengyel culture, which was kept until the late 1970s, when he changed the name again into the Sopot culture. After Miložić's death, during the winter of 1978, the Heidelberg institute wanted Dimitrijević to inherit his honorable chair (letter of W. Schrickel to Dimitrijević, April 28th, 1978; Department of Archaeology, Zagreb, Archives), which shows that Dimitrijević's reputation was indeed high. Several of his papers touched upon Gradac, but his unfortunate sudden death prevented him from publishing the material from this site in a

complete form, so many details from his excavations remained unknown. For example, it was not known where his trench was placed (similar to that of Schmidt's excavations). Luckily, a living witness of both Dimitrijević's and Schmidt's excavations lives on in Bapska. M. Vidaković of Bapska was Dimitrijević's »foreman«, and he »jumped over Schmidt's trench as an eleven-year boy«, as he himself testifies. He remembers Schmidt as a fine and serious German, »who used to come to the site strictly in a carriage«. Thanks to his memories it is possible to roughly reconstruct the location of Schmidt's trench, which is in the Vidaković vineyard, and it is possible to precisely locate the place of Dimitrijević's trench.²⁴

Thus Bapska interspersed the destinies of two respectable European pre-historians that marked, through their work – among other things, on the material from Bapska excavated during previous excavations – probably the most fertile period of research into Prehistory on Croatian soil. With the death of Stojan Dimitrijević, Bapska and its site were forgotten for four decades. This was so complete that archaeologists after the end of the Patriot War did not know the precise location of the site. Luckily, during a visit to Bapska in the summer of 2003 (together with J. Balen and V. Herak of the AMZ) it was enough to ask where Gradac – that is, the site – was located. From that occasion to the first opening of the new trench a mere three years passed and during the period several visits to the site were made, and also contacts with the owners of Gradac agricultural estates thus sidestepping negotiations for acquiring their consent for conducting excavations that would have taken several years etc. One occasion is of special interest, when we analyzed a published bibliography on the subject of Bapska, we came across Mrs. Slavica Bošnjaković of Bapska, sister of Msgr. Antun Bošnjaković, the author of the already mentioned church history of the village. In his book, the author published a meticulous chronology of earlier excavations, also following the work and publications of S. Dimitrijević on the subject. Mrs. Bošnjaković told us that her brother was especially impressed with the importance of Gradac and always emphasized the need for this excavation to continue. It is of special importance that she has recounted to us a local legend on what »truly« lies below the fields on the Gradac. The story runs thus: *The tale goes that the Pannonian Sea once encompassed both Fruška Mountain and Bapska. Bapska was the western bank of the land and it was a harbour for rich merchant ships that sold their merchandise there. Once, one of these ships was harboured at Gradac, when a terrible storm arose. The ship was driven on shore and sank, and Gradac has the form of a hillock because it covers a sunken ship. The objects that were found by the earlier excavators, Mrs. Bošnjaković continues, was merchandise and things from the ship's kitchen.* As one can see, the rich tradition of Bapska and its history is an interesting subject still waiting for analysis. In any case, besides Gradac, the surroundings of Bapska show a large number of finds from literally every period (Graveyard, Kukavica, Telek, Vikarevac, Old Bapska, etc.), which leads us to conclude that life in Bapska flowed continuously from the Late Neolithic to the present.

To end we will summarily present Bapska in the context of present knowledge on the Late Neolithic in this part of Europe.

The largest part of the site's stratigraphy is part of the Sopot culture, that is, the Late Neolithic of SE Europe. The cultural layer is five meters deep and it is – together with that at Sarvaš – the deepest cultural stratigraphic sequence in Croatia. As we have already mentioned, the most important excavation on Gradac was that of 1964, followed by a monograph on the Sopot culture (1968), with a detailed cultural stratigraphy of the settlement:

24 The trace of Dimitrijević's trench is still visible as a small convex part of the tell's vertex.

unit	depth (m)	Cultural affiliation
House 1A	0,50–0,70	vinča D2 sopot III
House 1B	0,75–0,90	vinča D1/D2 sopot III
House 1C	1,10–1,25	Late vinča D1
House 2A	1,45–1,55	vinča D1
Houses 2B and 2C	1,60–1,95	vinča D1
House 3A	2,05–2,30	Late sopot II Late vinča C, D1
House 3B	2,40–2,50	sopot II vinča C (single object)
Houses 4A, 4B, 4C	2,75–3,00	sopot II vinča C (small number of objects)

(BURIĆ 2009: 93, adapted after DIMITRIJEVIĆ 1968.)

and a schematic representation of the positions of house floors in Dimitrijević's excavations in relation to the depth of the dig (Fig. 3)

It is interesting that the final phase of the Neolithic on Gradac is represented with the Vinča culture, the very same manifestation that initiated the creation of the Sopot culture in Eastern Croatia; the latter is found in layers under the Vinča layers. Although Bapska is the only known site in Croatia with a Vinča layer, it appears here at the very end of its existence (before the mid-5th c. BC) as a characteristic of the horizon of habitation (and not only as an import in Sopot layers). With the disappearance of the Vinča culture from its core area, it still remained present in the western part of its territory, where it gradually faded away (Vinča, Gomolava and Bapska). Although there are no secure data on the beginning of the Vinča layer at Gomolava, it is supposed that it can be dated to c. 4900–4850 BC, that is, the period of the beginning of the Late Vinča culture, as in Bapska. The latest radiometric analyses, supported by Bayesian modeling, show that a large number of most important and stratigraphically rich Vinča settlements ceased to exist during a relatively short period of time, c. 4600 BC, suggesting that the collapse of the Vinča cultural identity was a uniform and almost synchronic process in the core area of the Vinča culture (BORIĆ 2009: 235ff). Both ceramic production and absolute dates prove that Bapska is one of the latest settlements of the Vinča culture (BETA 241657: 5690±40 BP; 4681–4450 cal BC) (Fig. 4). This latest, although, unfortunately a sole dating of the cultural layer placed directly under the layer of humus on Gradac, has given a date that falls exactly in the mid-fifth millennium,²⁵ with a remark that this horizon is a mixed horizon of Vinča D1 and D2. The new excavations showed that an independent D2 layer, as presented by Dimitrijević on the basis of his excavations, has been destroyed by agriculture during the last four decades. This fact allows us to presume that the D2 layer was at least a few generations earlier.²⁶ With

25 Short life sample (cereal seeds).

26 It should be emphasized that a Baden culture layer was present on Gradac, found both by Schmidt in 1938 and

Dimitrijević in 1964. Today the layer is completely destroyed, at least on the north-eastern side of the vertex of the tell, where new excavations are performed.

its ceramic inventory Gradac is contemporaneous with the last layer on the site of Vinča – Belo Brdo, as well as with Gomolava. In a wider sense Bapska is one of the Vinča cultural sites that share a few common characteristics: the disappearance of the Vinča culture in the mid-fifth millennium BC, the disappearance of the tell-settlements in the Carpathian Basin and the Central Balkan area, while the last phases of these tells, that is, the sites dating to this period, were burned down in intensive fires. These characteristics are in the focus of interest at the moment, because they suggest, through their spread, that this wide area during the Late Neolithic shared a common fortune, whether this was an intentional or some other kind of burning. The increase in strength of certain Post-Vinča manifestations in the core area of the Vinča culture, such as the Tiszapolgár culture in the border area of Romania and Serbia (SCHIER 2008: 61), the same culture (along with several other Eneolithic cultures) in the Gomolava, Bodrogkeresztúr culture at Vinča, etc., which suggests that the mid-fifth millennium should be observed as the end of a stable period, with a movement of Eneolithic populations to the core area of the Vinča culture, resulting in the beginning of a new period of a developed Eneolithic in the area (Tiszapolgár and Bodrogkeresztúr from the north and Salkuta from the east or southeast). The Post-Vinča layer at Bapska belongs to the Baden culture, but it is not clear from earlier excavations whether the Baden culture came directly after the Vinča or – as we can suppose – between the Vinča and the Bodrogkeresztúr culture – there is a hiatus of several centuries.

In the end, we will emphasize an important fact pertaining to Gradac at Bapska. It is located on the western margin of the spread of the Vinča culture, which is of special importance when viewed from the aspect of the origin of the Late Neolithic of Eastern Croatia, that is, the Sopot culture. Since it originated through the influence of the Vinča culture on the domestic Starčevo population, these contacts would be most pronounced just at the point of close contacts that is, on the place of intercultural exchange. Gradac will show, with the continuation of rescue excavation, the basic forms taken over from the Vinča culture into the circle of the Starčevo ceramic creation. There are two main reasons for these expectations: a) Gradac contains a complete typological and temporal stratigraphy of the Sopot culture; within the layers of the Sopot culture the Vinča imports regularly appear and they can be used as a typological corrective; b) Schmidt's and Milojčić's reports mention the Starčevo layer (c. half a meter deep), which should, according to our belief (based on the intensity of the appearance of Starčevo finds in the microregion), represent a horizon of the latest branch of the Starčevo culture, culturally pressured by the Vinča, which led the Sarmia area into the Late Neolithic.

Rukopis primljen: 27.I.2010.
Rukopis prihvaćen: 1.II.2010.